

ת"פ 29782/07/22 - מדינת ישראל נגד שלמה זנו

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 29782-07-22 מדינת ישראל נ' זנו

בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

בעניין:

המאשימה

נגד

הנאשם

מדינת ישראל
באמצעות לשכת תביעות חיפה

שלמה זנו
באמצעות הסניגוריה הציבורית ע"י
באת כוחו עו"ד גב' מורן שלזינגר

הכרעת דין

נמצא לזכות את הנאשם מחמת הספק.

כתב האישום -

בתאריך 26/12/21 סמוך לשעה 21:50, טיילו המתלון ואשתו, בגן חרוב שבטירת הכרמל.

באותה עת, הגיעו הנאשם וחברו יצחק צאלח, האחרון תקף את המתלון, באופן שהטיח אגרופו בפניו של המתלון ודחף אותו.

באותו מעמד, איים הנאשם על המתלון ואמר לו: "אני שלומי, ואני עוד יתפוס אותך, ואז.. אותך, תשאל בכל טירה מי אני".

בגין אמירה זו יוחסה לנאשם עבירת איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז 1977.

תשובת הנאשם לכתב האישום -

בתשובה לכתב האישום, אישר הנאשם, את אירוע התקיפה של המתלון, על ידי אותו יצחק צאלח, אך כפר בכך שהוא עצמו איים על המתלון.

הנאשם טען שאין שום היכרות בינו לבין המתלונן.

עם זאת, ציין כי בין המתלונן לאותו יצחק צאלח, היה סכסוך ועימות פיזי, כשבוע-שבועיים לפני האירוע נשוא כתב האישום.

ראיות התביעה -

להוכחת עובדות כתב האישום, העידה התביעה את המתלונן, את אשתו (שהתווספה כעדת תביעה לאחר שכתב האישום תוקן), ואת אותו יצחק צאלח.

יתר הראיות הוגשו בהסכמה.

ראיות ההגנה -

הנאשם העיד להגנתו והגיש מסמכים שונים.

דין והכרעה -

האירוע מושא כתב האישום, כמו לקוח מתיאוריית הכאוס, בה משק כנפיו של פרפר באזור מסוים, גורם לסופה במקום מרוחק אחר, כך גם כאן, משק רגליו של כלב המתלונן, בבוקר בהיר אחד, הוביל לאלימות מיותרת, בין המעורבים באירוע, בלילה סגריר, כחודש לאחר מכן.

הרקע לאירוע מושא כתב האישום -

המתלונן גר בשכנות ליצחק צאלח **(להלן: "יצחק")**.

למתלונן כלב שחור מסוג פיטבול, וגם ליצחק כלב גדול.

מספר שבועות טרם האירוע נשוא כתב האישום, ירדה אשת המתלונן **(עדת תביעה מס' 7 - להלן: "נופר")** לטייל עם הכלב שלה בשכונה.

באותה עת, טייל גם יצחק עם כלבו בשכונה והיה יחד עם אחייניו הקטנים.

נופר טיילה עם הכלב כשהוא משוחרר, ללא רצועה וללא זמם, והכלב כדרכם של כלבים, מרגע שהבחין בכלבו של יצחק, שעט לעברו. באותה עת, עמדו ליד יצחק אחייניו הקטנים.

יצחק אחז בכלבו בבהלה, כדי למנוע מריבה בין הכלבים, אחייניו נבהלו, ומכאן התפתח עימות מילולי, בין יצחק לבין נופר אשת המתלונן.

נופר טענה שלא היה מקום לבהלה, והיא פנתה בנימוס ליצחק, וביקשה ממנו להרפות מאחיזתו בכלבו, כדי ששני הכלבים ישחקו, אך לדבריה, הוא קילל אותה, ואמר לה: **"יא בת ז.. אני אז... אותך אם אני אראה אותך למטה, תעזי לרדת למטה, עם הכלב, ביחד עוד פעם..."** (פרוט' עמ' 10, שורות 11 - 17).

לציין, כי נופר הייתה באותה עת, בהיריון, היא נבהלה מאוד, ולטענתה, יצחק ליווה את אמירותיו הבוטות, בתנועה מאיימת, תוך שהניף את ידו לעברה, כאילו הוא בא לתקוף אותה, היא נסוגה לאחור מחשש מפניו, ואימא של יצחק, שהגיעה למקום, אחזה בו וריסנה אותו.

יצחק מצדו, מאשר כי אכן היה עימות חריף בין השניים, הואיל ונופר טיילה עם הכלב שלה, פיטבול שחור, כשהוא משוחרר, בלי זמם לפה וללא רצועה. הכלב רץ לעבר כלבו שהיה עם האחיינים שלו, הם נבהלו מהפיטבול. לדבריו, העימות היה מילולי, וגלש לקללות, אך לטענתו הוא לא איים עליה (פרוט' עמ' 19, שורות 16 - 23).

בעקבות האירוע הזה, נופר עלתה הביתה בוכה ונסערת. היא התקשרה לבעלה, בהיסטריה כלשונה (עמ' 10, שורה 22), והוא יצא מיד מהעבודה, והגיע למקום וחיפש את יצחק, אך לא מצאו.

הוא לא אמר נואש, וכעבור מספר ימים, פגש את יצחק בחנייה למטה, כאשר, לדבריו, באותה עת עסק בתיקון תקר בגלגל ואחז בלום ברזל. הוא ניגש ליצחק, כשהוא אחוז בידו בלום הברזל, ואמר לו: **"אמרת שאם תראה עוד פעם את הכלב הזה, אני אז... את מי שיהיה עם הכלב", אז אמרתי לו, הנה אני עם הכלב, בוא תעשה מה שאמרת** (עמ' 4, שורות 26 - 29).

בין השניים התפתח עימות פיזי אלים, במסגרתו תקף המתלונן את יצחק (ראה גרסת המתלונן המעודנת בדבר התקיפה, בפרוט' עמ' 4, שורות 29 - 31; עמ' 5, שורה 1 - 2; אך ראה נ/2 - טיוטת כתב אישום במסגרת הסדר מותנה, בו הודה שתקף את יצחק עם הלום בגב ופצע אותו).

באותה עת, עברה שוטרת במקום, שסיימה את המשמרת. היא הבחינה בהתקוטטות, ניגשה והפרידה בין הניצים, ומכאן הופנה העניין לטיפול המשטרה, אשר מאוחר יותר, הוציאה צווי הרחקה הדדיים לשניים.

אך בכך לא תמה האיבה בין השניים ועוד נכונם להם עלילות.

האירוע מושא כתב האישום בגן חרוב -

ביום 26/12/21, סמוך לשעה 21:50, כחודש לאחר האירוע הנזכר לעיל, טיילו המתלונן ואשתו נופר, עם כלבם, בגן חרוב שבטירת הכרמל.

הם טיילו בגן, כאשר מהכיוון הנגדי הגיעו יצחק והנאשם, גם הם עם כלבים, ולפתע, כך טוען המתלונן, ניגש אליו יצחק והכה בפניו במכת אגרוף ודחף אותו לעבר השיחים.

המתלונן טען שהוא לא היכה את יצחק אלא רק ריתק את ידיו לצידי גופו, לבל יוכל לפגוע בו, כשברקע אשתו נופר צועקת עליו, שיש לו צו הרחקה, והוא עלול להסתבך.

השניים הרפו אחד מהשני, ופנו כל אחד לדרכו, ולטענת המתלונן, בשלב זה, הנאשם פנה אליו איים ואמר לו:

"...אנחנו עוד נתפוס אותך, נז... אותך, עד שאנחנו לא נשב בשולחן" (עמ' 5, שורות 12 - 14).

המתלונן ניגש משם עם אשתו למשטרה והשניים התלוננו נגד יצחק.

ההסדרים המותנים של שני עדי התביעה -

במהלך המשפט, התברר להפתעת ההגנה ובית המשפט, עקב שאלות ששאל בית המשפט את המתלונן, כי במסגרת חקירה משטרתית שנפתחה עקב האלימות ההדדית בין השניים (המתלונן ויצחק), נפתחו תיקים פלילים לשניים, ונערכו עמם הסדרים מותנים, חלף העמדתם למשפט (עמ' 13, שורות 5 - 12; עמ' 14, שורות 4 - 10).

במסגרת ההסדרים המותנים, הודה כל אחד מהם, בביצוע עבירות אלימות כלפי האחר. המתלונן הודה, כי איים ותקף את יצחק, בין היתר, באמצעות הלום וגרם לו לחבלה של ממש (האירוע בחניה עם הלום, כחודש טרם המפגש בגן חרוב); ויצחק הודה שאיים ותקף את המתלונן (האירוע בגן חרוב). כל אחד מהם חויב בקנס ונטל על עצמו התחייבות כספית.

יצוין, כי בהסדר המותנה שנערך עם יצחק, אישר יצחק, כי הנאשם (ששמו שלומי) אמר למתלונן: **"אני שלומי ואני עוד אתפוס אותך ואז... אותך"** (ראו/5 - סעיף 8 לטיוטת כתב האישום, המצורפת להסדר המותנה, שצורפה להודעתו של יצחק).

אולם, כאשר נחקר יצחק בבית המשפט, ונשאל לגבי ההודאה בעובדה הנ"ל, טען שחתם ואישר מה שאמרו לו כדי להמשיך בחייו, אך אין בכך אמת, הוא מבין שזה שקר, אבל שלומי, הנאשם, לא איים, ולא היה מעורב בסכסוך, וזו האמת, כך כדבריו (פרוט' עמ' 20, שורות 8 - 14).

קביעת ממצאי מהימנות -

האירוע נשוא כתב האישום בגן חרוב, הוא אירוע אלים שני במספר, בין המתלונן לאותו יצחק, המשכו של האירוע הקודם הראשון, במגרש החנייה.

השניים נפגשו בשנית, עדיין גדושים בטינה ואיבה, האחד כלפי השני, והרוחות סוערות. לכל אחד מהם יש "בטן מלאה" על רעהו וממילא האינטרסים שלהם מנוגדים.

העימות בגן מתרחש, כאשר ברקע צו הרחקה שנתנה המשטרה על השניים בו אסרה עליהם קשר ומגע.

צו ההרחקה הטריד מאוד את נופר, אשת המתלונן, כאשר הם נפגשו עם יצחק והנאשם בגן חרוב, היא חשש שבעלה יסתבך בשל הפרתו.

לכן, בעוד בעלה מתגושש עם המתלונן, היא צעקה שהיא לא רוצה שהוא יסתבך, ומשם היא ובעלה מיהרו ופנו למשטרה והתלוננו על יצחק ועל הנאשם, בין היתר גם לגבי האיום שהשמיע הנאשם על המתלונן.

לא יפלא הדבר שבדרכם למשטרה דנו נופר והמתלונן במה שאירע, וכך גם לפני המשפט, ולכן אין תימה שגרסאותיהם

תואמות להפליא.

ברם, נופר ובעלה לא מצאו לפנות למשטרה, לאחר האירוע הראשון, הנזכר לעיל, כאשר טיילה עם כלבה בשכונה ופגשה ביצחק וכלבו ונופר טענה שיצחק ניסה לתקוף אותה ואיים עליה. אך מיד אחר האירוע בגן, מיהרו לעשות כן.

ההתרשמות היא כי הדבר נבע, בין היתר, כדי להקדים תרופה למכה, בשל צו ההרחקה המשטרתי, שהמתלונן לכאורה היפר, כאשר פגש "במקרה" בנאשם וביצחק בגן.

אשר לפגישה המקרית בגן, תמהני מה היה אומר אלוהי ההסתברות על כך, שכל המשתתפים באירוע יצאו לטייל, בדיוק באותה שעה, בדיוק באותו גן, ובדיוק באותו שביל, מכל השבילים והגנים באזור.

כך או כך, התרשמתי שלשני עדי התביעה, המתלונן ואשתו, איבה וטינה גדולה כלפי הנאשם, ואינטרס מובהק להפלילו.

המתלונן נוטר לו על הפגיעה באשתו נופר והמריבה בשל הכלב, והעימות הפיזי בחנייה, כחודש טרם אירוע כתב האישום. אשתו נופר, נוטרת לו מאותם טעמים. היא גם לא הסתירה זאת, היא העידה והדגישה שהיא רוצה ללמד אותו לקח, וכך נימקה בעדותה את עמדתה ומגמתה:

"הבן אדם הזה צריך ללמוד לא לאיים, חוץ מזה לא מעניין אותי כלום. שילמד לא לעשות את זה...אני לא אומרת שום דבר כדי לפגוע בו, אין לו אישה ילדים, אני לא במטרה לפגוע בו, אני במטרה ללמד אותו..."
(עמ' 11, שורות 17 - 22).

אשר לגרסת עד התביעה יצחק, הוא העיד בבית המשפט, והבהיר כי הנאשם לא איים על המתלונן וכי לא אמרת אמת כשהצהיר בהסדר המותנה כי איים. לשאלה ישירה של בית המשפט, האם שיקר בהסדר המותנה עליו הוא חתום, השיב בחיוב והסביר מדוע. הוא חזר והדגיש מס' פעמים, כי חתם על ההסדר, מאחר ורצה לסיים עם העניין, וכי הנאשם לא איים ולא היה מעורב בסכסוך בינו לבין המתלונן.

יוער בהקשר זה, כי אין זה תרחיש נדיר שעד תביעה גורס אחרת ממה שמסר במשטרה. לא אחת, עדי תביעה חוזרים בהם מגרסתם הראשונית במשטרה, במיוחד אם מי שעומד לדין, הוא אדם קרוב אליהם ו/או הם לא מעוניינים להפלילו, כמו במקרה שלנו, בו הנאשם הוא קרוב משפחתו של יצחק. במקרה כזה רשאית התביעה לבקש להכריז על העד כעד עוין, להגיש את הודעתו במשטרה, ולבקש מבית המשפט להעדיפה על פני עדותו במשפט (סעיף 10א (א) לפקודת הראיות).

אלא שבהודעה שנגבתה מיצחק במשטרה, אין דבר וחצי דבר על איום מצד הנאשם כלפי המתלונן, הוא אף לא נשאל ע"י החוקר על איום שהשמיע הנאשם. דבר המחזק את גרסתו של יצחק, כי לא היה איום מצד הנאשם.

יתרה מזאת, ההסדר המותנה אליו צורפה טיוטת כתב אישום של יצחק, שבעובדותיו הודה, לא הוגש כראיה מצד התביעה, אלא נחשף במהלך שמיעת הראיות.

מעבר לכך, הוא אינו מהווה 'אמרה בכתב שנתן עד מחוץ לבית המשפט' במובן הוראת סעיף 10א לפקודה, מאחר ולא מדובר באמרה בכתב שנגבתה ממנו, או באמרה מפיו, אלא בהסכם. מסירת הדברים מפי יצחק, לא הוכחה במשפט, מפי מי ששמע או גבה אותם.

כך שגם אם היה נטען, כי יש תחולה להוראות סעיף 10א לפק' הראיות, ולא נטען, אזי, לא מתקיים אף תנאי מתנאי ההוראה, והתובעת נמנעה מלהתייחס לנאמר בהסדר כאמרה בכתב, במשפט גופו, ואף בסיכומיה.

לכן, לא ניתן לבסס דבר וחצי דבר על עדותו של יצחק.

סוף דבר -

כפי שפתחתי וצינתי בתחילת הכרעת הדין, מדובר בהתלהמות ואלימות מצד כל הנוגעים בדבר, על דבר פעוט ערך, אף אחד מהצדדים לא התנהג בצורה תקינה ומכבדת, בלשון המעטה, כעולה ברורות מסיכום יומן האירועים שלהלן:

אשתו של המתלונן ירדה למטה לטייל עם כלב פיטבול מסוכן, מבהיל, כשארץ בפיו זמם וללא רצועה. לא יפלא הדבר שהפיטבול המשוחרר רץ וניגש לכלב אחר, שבמקרה היה של אותו יצחק, וכדרכם של כלבים, הוא מיד שעט לעברו כדי לבחון את שכנו, ולסמן טרטוריה, כפי שכלבים נוהגים לעשות, אך עשה זאת בדרכי נועם, ברחרוח, קשקוש זנב, ומבט סקרני.

לא כך נהגו בעלי הכלבים, יצחק הגיב בחמת זעם כלפי אשה בהריון מתקדם ולא בחל במילותיו. הוא ניבל את פיו לעבר נופר, כעס עליה שטיילה עם הפיטבול שלה ללא זמם ורצועה, ולטענתה אף איים עליה תוך הנפת יד, עד כדי כך שאימו נאלצה לרסנו.

היא בתורה, מיהרה והזעיקה את בעלה (המתלונן), שימהר הביתה, ויעמיד את השכן הסורר במקומו, על שום שפגע בכבודה. הבעל אכן מיהר והגיע, חיפש את יצחק, אך לא מצאו.

זעמו לא שכך, וכעבור מס' ימים, הבחין בו במגרש החניה, הוא ניגש אליו עם לום ברזל, בטענה שאחז בלום כי תיקן תקר באותה עת.

השניים התקוטטו, ורק הודות לאנשים שהיו שם, ושוטרת שעברה במקרה במקום, לא הסתיים האירוע האלים הזה באופן טרגי יותר.

אך גם אחרי כל זה, לא היה הדבר סוף פסוק מצד הצדדים, ובאופן 'מקרי' לחלוטין, נפגשו הניצים בגן חרוב, והתקוטטו שוב, וגם כאן באורח ניסי, לא גלש האירוע לפגיעות קשות יותר בגוף.

נחזור ונזכיר ששני עדי התביעה הללו (המתלונן ויצחק), הודו במשטרה, באלימות חמורה שהפגינו, האחד כלפי השני, במסגרת הסדרים מותנים שנערכו להם (עליהם נודע לבית המשפט ולהגנה, רק במהלך המשפט).

הנאשם עצמו, אף הוא לא טמן ידו בצלחת, וכאשר היה עם יצחק, בגן חרוב, והבחינו במתלונן ואשתו, במקום לקחת את יצחק ולהתרחק מהמקום, כדי להימנע מעימות, או להפריד ביניהם ולמנוע התקוטטות, עמד והתבונן מהצד בעוד השניים מתגוששים.

נמצא, כי אף אחד מהצדדים המעורבים באירוע אינו חף מהתנהלות בעייתית מחריפת מחלוקות.

יחד עם זאת, התביעה מבקשת שבית המשפט ירשיע על בסיס עדויות עדי התביעה, ואת זה יתקשה בית המשפט לקבל.

האינטרסים המנוגדים של כל אחד מעדי התביעה היו ניכרים בעת עדותם. המתלון ואשתו נופר מבקשים להפליל את הנאשם, ואילו יצחק מבקש להרחיקו מהאירוע.

הנטירה והנקמה של המתלון ואשתו שזורים לכל אורך עדותם ומקשים על מתן אמון בעדותם:

נופר אשת המתלון, גיבתה את אלימותו החריפה של בעלה, כשהיא טוענת שככה צריך להתנהג גבר (הכוונה לעימות הפיזי בין בעלה לבין אותו יצחק צאלח שפגע בכבודה); היא הדגישה את שאיפתה "לחנך" את הנאשם; בעלה המתלון, הותיר רושם עגום למדי בעדותו, ניכר היה כי מדובר במי שבחר לפתור עניין, בכוח האגרוף ולום ברזל, תוך שנטה להמעיט את חלקו והסתיר את העובדה שחתם על הסדר בו הודה בכך.

יצחק עמד והעיד כי שיקר בהסדר המותנה וכי לא אמר דבר וחצי דבר על איום שהשמיע הנאשם כלפי המתלון. לדבריו אלה יש אחיזה של ממש בהודעה שנגבתה ממנו במשטרה.

כל אלה גורמים לבית המשפט, לתהיות רבות בדבר נכונות גרסת עדי התביעה, ודיוק דבריהם.

כך או כך, גרסת עדי התביעה, איננה מטיב כזה, שבכוחו לנטוע בבית המשפט, ביטחון וודאות, שעליו ניתן לבסס ממצא עובדתי חד משמעי, בדבר המלל שהוחלף באירוע, שיכול לשאת על גביו הרשעה בפלילים.

אך אל יטעה הקורא, בית המשפט איננו תמים ואינו סובר, כי הנאשם הוא טלית שכולה תכלת, אשר ישב בחיבוק ידיים, בראותו את יצחק נאבק עם המתלון, ולא פצה את פיו. ההתרשמות היא, שהוא תרם לשיח המתלהם בין השניים, והשמיע קללות ונאצות באותו מעמד, תוך שהוא מגבה את יצחק.

אך בין שיח מתלהם, לבין היכולת של בית המשפט לקבוע, חד משמעית, כי הנאשם השמיע איום בנוסח הכתוב בכתב האישום, המרחק גדול, ורצוף אינטרסים וגחמות אישיות של עדי התביעה.

ממצאי מהימנות שליליים אלה, מתווספים למחדלי התביעה, באי העמדת מלוא החומרים הנוגעים להסדרים מותנים של שני עדי התביעה (המתלון ויצחק), חומרים אשר נחשפו רק בעקבות שאלות בית המשפט, ולימדו כי שני עדי התביעה המרכזיים הללו, שנטלו חלק אלים ומשמעותי יותר בסכסוך נשוא כתב האישום, הופטרו מהעמדה לדין בבית המשפט, ונשארו בעונש קל וסלחני למדי.

למותר לציין, כי בית המשפט הביע במהלך המשפט, את חוסר הנוחות שחש מכך, שהשניים לא עמדו לדין בבית משפט, נוכח חומרת מעשיהם, כפי שהם עצמם הודו בהם.

תחת זאת זכו השניים להנחה מפליגה, למרות עוול בכפם, בעוד הנאשם, שנטל את החלק המינורי ביותר באופן יחסי, באירוע האחרון, בסכסוך המתגלגל, הועמד למשפט, כאשר הבסיס הראייתי להעמדתו לדין, לוקה בחסר ורעוע למדי.

התוצאה היא, שבית המשפט מוצא שיש ספק באם הנאשם התבטא כנטען בכתב האישום, ומספק זה רשאי ליהנות הנאשם, ועל כן, נמצא לזכות אותו בדין, מחמת הספק.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, ד' ניסן תשפ"ג, 26 מרץ 2023, במעמד הצדדים